

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **N V T**, zast. Mgr. Petrem Švadlenou, advokátem, se sídlem Hradec Králové, Velké náměstí 135/19, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 1. 2006, č. j. 30 Az 49/2005 – 24,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost se **o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupci žalobce Mgr. Petru Švadlenovi, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 1075 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 13. 1. 2006, č. j. 30 Az 49/2005 – 24, zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2005, č. j. OAM-55/LE-01-15-2004, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a dále na žalobce nevztáhl překážku vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost a požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Na žádost stěžovatele Krajský soud v Hradci Králové usnesením ze dne 21. 3. 2006, č. j. 30 Az 49/2005 – 44, ustanovil stěžovateli zástupcem pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Petra Švadlenu, advokáta.

Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval přípustnost podané kasační stížnosti a shledal, že některé námitky stěžovatel poprvé uvádí až v kasační stížnosti. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky*

jsou nepřijatelné ... (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 – 49, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 419/2004, www.nssoud.cz).

V kontextu citovaného judikátu považuje Nejvyšší správní soud za nepřijatelnou námitku stěžovatele, že má odůvodněný strach z politického pronásledování, obává se uvěznění za to, že se do své vlasti legálně nevrátil, a násilného podrobení komunistické propagandě, neboť tuto námitku stěžovatel neuplatnil v podané žalobě, ač tak učinit mohl. Uvedenou námitkou se proto Nejvyšší správní soud nemohl dále zabývat.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že stěžovateli byla soudní ochrana již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele, a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatele.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikovaným ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřipustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřipustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu není jenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Zde je nutné uvést, že stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil a Nejvyšší správní soud se mohl otázkou přijatelnosti jeho kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítal nedodržení zásady individuálního posouzení žádosti o udělení azylu, neboť pohovor byl pouhou formalitou, byl veden kapiózními a sugestivními otázkami a rozhodnutí o žádosti stěžovatele bylo již předem dáno skutečností, že je V. Rozhodnutí žalovaného je rovněž v rozporu s interpretací definice uprchlíka podle Ženevské úmluvy, protože strach či obavu je nutno hodnotit jako vnitřní stav jednotlivce a odůvodněnost strachu musí být hodnocena ve vztahu k určitým událostem, místu a času, což se nestalo. Stěžovatel vyjádřil nesouhlas s odmítnutím (myšleno zřejmě zamítnutím) jeho žádosti jako zjevně nedůvodné, jsa přesvědčen, že je mu možno udělit humanitární azyl, a vyslovil nesouhlas s hodnocením překážek vycestování.

K uvedeným námitkám Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatel v průběhu správního řízení vůbec netvrdil, že byl v zemi svého původu pronásledován. Podobný nedostatek tvrzení důvodů pro udělení azylu byl již mnohokrát předmětem posuzování Nejvyššího správního soudu, např. v rozsudku ze dne 16. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 – 47, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 – 47, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 – 41, www.nssoud.cz. S námitkou nedodržení zásady individuálního posouzení žádosti o udělení azylu a rozporu rozhodnutí žalovaného s interpretací definice uprchlíka podle Ženevské úmluvy se Nejvyšší správní soud vypořádal např. ve svém rozsudku ze dne 29. 11. 2006, č. j. 4 Azs 59/2006 – 76, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 31. 10. 2006, č. j. 4 Azs 39/2006 – 62, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud dále zdůrazňuje, že žádost stěžovatele o udělení azylu nebyla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, ale stěžovateli nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Účelem humanitárního azylu a přezkumem výroků rozhodnutí o této formě azylové ochrany se Nejvyšší správní soud zabýval např. ve svém

rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, www.nssoud.cz, a v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48, www.nssoud.cz. K otázce ekonomických obtíží jako nedostatečného důvodu pro udělení humanitárního azylu se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. ve svém rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 – 54, www.nssoud.cz, dále v rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 – 65, www.nssoud.cz, a v rozsudku ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003 – 64, www.nssoud.cz. K námitce nesprávného hodnocení překážek vycestování Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 4. 7. 2006, č. j. 4 Azs 387/2005 – 66, www.nssoud.cz, nebo na rozsudek ze dne 24. 1. 2006, č. j. 2 Azs 260/2005 – 42, www.nssoud.cz, či na rozsudek ze dne 12. 5. 2006, č. j. 5 Azs 322/2005 – 77, www.nssoud.cz.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

O návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval. Dospěl totiž k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde je kasační stížnosti přiznán odkladný účinek přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Odměna zástupci stěžovatele Mgr. Petru Švadlenovi, advokátovi, který byl stěžovatelem ustanoven usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 3. 2006, č. j. 30 Az 49/2005 – 44, byla stanovena za jeden úkon právní služby ve výši 1000 Kč podle § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31. 8. 2006 (převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) této vyhlášky) a režijní paušál podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 75 Kč za každý úkon. Zástupci stěžovatele bude vyplacena částka ve výši 1075 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. ledna 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu